

Moe =moe

Eindelijk mijn station: Tiburg.

Na een dag van kijken, wandelen. Met jas, broek en een hoed op mijn hoofd.

Zo ga ik vaak: met de trein in mijn achterzak: kijken naar steden en musea ...

Vooralsnog ga ik niet vroeg van huis: eerst wat prima koffie en een beetje radio. Zo kan het zomaar zijn dat een voorgenomen plan: 's Gravenhage, - Holland op zijn Mooist 2^e keer – wordt geruild met Apeldoorn of Arnhem, of Scheveningen en wandelen vanaf station Hollandsch Spoor.

Gelukkig hebben we de foto's nog. Wat voor weer zou het zijn ... *Grin

Zo liep ik, wandelend van Hollandsch Spoor naar Scheveningen. (op de radio 's morgens met koffie- was er iets over Brunel en een zeilboten race). Zo gaat zo'n laatste beslissing. Van prima koffie thuis tot op het perron van Tilburg. Wél de intercitty naar Den Haag, maar niet de 2e keer het Haags museum. Dat komt later weer een keer.

Uitstappen op Hollandsch Spoor. Wandelend naar de kust, naar Scheveningen. Mij trok de zeilbotenrace, 't strand, de zilte lucht en de mensen ... het trok mij meer dan het andere Hollands op z'n mooist. (Hollandsch op z'n Mooist, een aanbeveling waard, 2015).

Anders dan gebruikelijk in een museum, ging ik voor wandelen gerekend in knopen en vadums. Kompasrichting: het strand. Mijn schoenen zaten goed, de hoed op mijn hoofd. Wandelen naar dat ander moois: de kust van Scheveningen.

Wandelend bedacht ik mij Breitner: en de ezeltjes op het strand. Een schilderij waarvan Vincent van Gogh vertelde aan zijn broer Theo: het mooiste wat ik ooit gezien heb, die expressie...

Zo lopen de kilometers gemakkelijk onder de wandelschoenen vandaan. Met een hoed op, mijn hoofd beschermd tegen de zonnige zon. Ik draag mijn hoed niet zozeer als mode: maar als voorzorg. De zilte lucht verleidt tot een verzekerde pas, de bescherming is op mijn hoofd. -broek, jas, zonnebril en hoed: én ... wandelen. Lopen en kijken. Kilometers verdienen deze uitdaging. Scheveningen lokt. Grappig, vanaf perron Hollandsch Spoor leek het wel alsof de zandkorrels in de voegen van de stoep de richting wezen. 't Strand is onvermijdelijk.

Op de 2e haven in Scheveningen trok mijn aandacht een winkeltje. Vreemd genoeg: de hoge zeilen waren daar. Slank rekten de zeilboten aan de haven. Mensen alom, fotograferend. Alles liep uit naar de ranke belofte van het nieuwe hoofdstuk aan de oceaan race. Maar toch. Het was dat 2^e hands winkeltje wat mijn aandacht trok. De spulletjes die ze daar netjes hadden uitgesteld, ik was benieuwd, het trok mij aan. Even kijken ... even nieuwsgierig zijn, dat mag na zoveel knopen onder de wandelschoenen. Ik was helemaal de Oceaan Race vergeten. Hoe zat dat nou ook alweer met die houten ham ? Dat is de Ham-vraag:

Een mevrouw kwam uit het winkeltje en ondernam de afgaande tegels, stapsgewijs. Een trede per tegel en een tegel per trede, een heel gedoe. Het winkeltje had de verplichting van de opwal. Stapstenen van en naar het hoger gelegen goed. Ze deed voorzichtig met heur rollator. Het ding was niet direkt een steun nu, eerder een gesleep

Ik stak een hand:

“nee, nee meneer ...” de mevrouw was pront en verzekerde afwijzend mijn hand:

De mevrouw riep heur rollator als een bediende tot de orde.

-ik stond als aan de grond genageld,-

” ... dit doe ik dagelijks ...” lachte ze vriendelijk, haar staalgrijze loden jas viel open naar een kleurrijke shawl, bijna verhullend. Zijde streelt mooi, als de zon in een Scheveningen.

Ze nam de rollator van dienst tot steun en met een krachtige blik uit verleidelijke ogen:

“ ...maar ik hou er van dat mannen een hoed dragen. “.

Zo ben ik nog nooit aan de grond gespijkerd, laat staan in Scheveningen, op voorzichtige trapstapjes naar een winkel, op zoek naar een 2^e hands houten ham.

Stamelend de hoed afnemend, een beetje los van mijn hoofd als een heer:

“... gaat u voor ...”

Ogen schier, zelfverzekerd, -met de rollator overtuigend meer dan dienstbaer- nam ze de trapstapjes naar beneden.

Dit had ze inderdaad vaker gedaan.

Net als die flirt, naar een jonge zwerver. Eerst zijn hoed en pas daarna, mogelijk een toestekende hand. Als de situatie daartoe uitnodigt.

De rollator ... die viel niet. Maar zag ik nou toch niet een prijskaartje, bungelend aan die prachtige zijden shawl ?

--

©EvGulik, 2015